ANY III 15 CENTIMS NÚM. 70

PARAU

—Si tornés a viure la mare i veiés les coses tan boniques que es fan sense fil!

Teatre Espanyol Companyia de vodevils
SAMPERE-BERGÉS
LA MIDA JUSTA

Teatre ELDORADO
LA GOYITA

Diariament per la Companyia VITERBO **TEATRO NOVEDADES**
TU PERDS LA BOULE

Carnestoltes 1925
Festivals AURIGEMMA en el Teatro Novedades
DISSABTE, DIA 7 DE FEBRER
Primer ball de disfresses GROC
Dijous Gras, a la tarda, GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS

IDEAL SALON Corts, 386 ENFRONT LES ARENES
CARNESTOLTES 1925
Dissabte dia 7 de febrer, a les deu de la nit
BALL EXTRAORDINARI DE DISFRESSES
En cada ball es regalaran dos valuosos premis a les més elegants. — Il·luminació espléndida.—Serpentines.—Confetti, etc. — El saló estarà artísticament decorat.—Servei de café i restaurant.—Premis a totes les disfresses

LA BOHEMIA Espléndid saló de ball
CARNESTOLTES 1925
Grans Balls de Disfresses
que tindran lloc els dies 24 i 31 de gener, i 7, 14 i 21 de febrer
Orquestra Iglesias
CERTAMENS DE TRAJOS VALUOSOS PREMIS
El local estarà artísticament decorat

Cabaret **LA GUINDA**
Rambla de Santa Mònica, nú n. 9
Dancing Jazz-Band de 10 a 3 matinada

Novela Popular Cinematográfica
Publica aquesta setmana
Como una rosa
Preu : 25 cèntims

MAISON MEUBLEE (Verdura)
Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Contínuament reformat a la moderna.
Calefacció central

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telefón en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Tratre Circol Barcelones) Barcelona.

Compreu XUT! Ha sortit avui

P. ALCANTARA
Médico
Vías urinarias, Venéreo, Sífilis, 606, 914.
Analisis orina y sangre. Pérdidas seminales
CALLE UNIÓN, 19, principal — De 10 a 1 y de 7 a 9 — BARCELONA

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

BARCELONA, 28 DE GENER DE 1925

PARAU

LES HORES TONTES

JA som a la porta del Carnestoltes, o, com si diguéssim, estem a punt de pendre cèdula de ximples per una temporada.

Hi ha individu que es passa tot l'any més seriós que una arengada de barril; que si veu riure a qualsevol, ho pren com una ofensa personal; i en canvi, quan arriba Carnestoltes, creu que mancaria al seu deure si no comencés a fer bestieses fins que el cor li diu prou.

La Tradició, aqueixa mena de *segunda ama* que regula la nostra vida social, que ens fa menjar crema per Sant Josep, coques per Sant Joan, castanyes per Tots Sants, turrons per Nadal, etcètera, etc., té disposat que d'ara endavant deixem la vergonya de banda i ens llencem al carrer vestits de mona americana, per tal de poguer dir amb veu de «sarassa»: «*¿No me conoses, no me conoses?*»

I com que és la senyora Tradició qui ho mana, ja se sap: els més ordenats, els més ben avinguts amb la santa rutina, els que no han trencat mai cap plat ni cap olla, fora de quan feien sortija al seu carrer, són els primers devots de la grimègia a plaço fixo; de la broma amb fronteres de calendari i altres expansions pròpies del temps.

Però la broma, que és una cosa més seriosa del que sembla, fa com la sort i com les dones capricioses: no s'entrega al qui la busca, sinó al qui la troba en aquells moments crítics d'abandó i de frisança propicis a l'estimació.

Per altra banda, és una senyora tan tocada i posada, que no admet intermitències. Vol que quan ens declarem partidaris seus, ho fem amb tal vocació que ja mai més ens en deslliguem. Ens exigeix un vot perpetu tan ferm i respectat com el que fan els frares i les monges quan renuncien per sempre a la grimègia terrenal.

En una paraula: la broma vol ésser tinguda i mantinguda com una vertadera esposa de l'esperit amb la qual no hi hagi possibilitat de divorci.

De manera que no hi caben termes mitjos: de la broma se n'és o no se n'és, fins al punt que els seus afiliats no se'n poden despendre ni en els moments més tràgics de la vida; com li passava a un malograt amic nostre, bromista fins al moll dels ossos, qui davant del cadàver de son pare no va poguer doldre's d'altra manera que dient: «Pobre papà! Quina fila que fot!...»

I és per aquest motiu que no tenen raó d'ésser els bromistes circumstancials.

Aquells que per dissimular una poca-solta solen excusar-se dient: «Un dia és un dia!», són els mateixos que, a l'arribar Carnestoltes, fan broma de carreró i en lloc d'alegrar-nos la vida escampen l'essència de l'ensopiment.

Fixeu-vos, sinó, en el que passa en les festes carnavalesques que en diuen balls de disfresses.

La batuta d'aqueixes orgies de barri solen dur-la les forces vives del districte. L'amo del *colmado*, el vetes-i-fils i un graner que té traça per adornar la sala amb serrellets de paper fi.

Aqueixos senyors, pares de família i firmes respectables dintre el comerç de Barcelona, ho disposen tot amb aquella mateixa previsió que empren en l'organització mercantil, i, és clar, la broma que en resulta de tot plegat resulta amidada amb mitja cana.

Les úniques víctimes d'aquest *tinglado* són els jovencells de la primera volada que van al ball amb la santa ilusió de topar amb la aventura que vénen somniant des de que van començar a fumar cigarrets canaris.

Així que una «Manola» o una «Colombina»

—Vol venir a sentir el concert de la radio, Agnès? Hi figura el concertant de la «Marina», la introducció del «Tannhauser» i el final de la «Tosca»...
—Quan arribi l'hora de la introducció, avisi'm.

els agafa pel braç i se'ls emporta a donar voltes per la sala, la seva imaginació ja no para fent suposicions i combinant projectes.

«Qui serà, qui no serà?», i repassant una per una totes les xicotes conegudes, acaben per arribar al convenciment de què la *interfecta* és aquella que més els agrada

A la primera indicació de la disfressa per anar a sopar a la mitja part, ja s'ofereixen en tot i per tot, alentats per l'afany de descórrer el misteri que s'amaga sota el trosset de llustrina negra que cobreix el rostre de la parella.

I quan, després del vals esbojarrat, arriba el moment de la manduca, el pobre noi es queda mig desmaiat al veure que la disfressa és aquella veïna gravada que mira contra el govern i que té de sopar acompanyada del pare, de la mare i de quatre germanes més lletges que un pecat.

En resum, que la broma deixa al nostre jovencell escurat d'armilla per dos mesos, i, el que és pitjor, l'obliga a què l'endemà parli amb els amics dient que es va divertir d'allò més!

Mentres tant, els de la Comissió organitzadora han passat la nit passejant-se amb un nas de cartró i un bigoti de panotxa, com cada any, per tal de què el veïnat se'n faci creus del bromistes que són.

Es per això que quan arriba el Carnestoltes nosaltres ens n'anem al llit amb les gallines.

EL DESTÍ

La Joaquima va fer mal fet en deixar-se acompanyar per un jove, a la sortida del ball.

Per comptes d'anar a casa directament, va fer marrada, i...

Ara se n'adona de què no pot cordar-se la cotilla. I en el taller, que també ho han notat, li fan brometa.

—I doncs, Joaquima, qui t'ho ha fet això?— li pregunten.

I ella, vermella com un pebrot, respòn:

—Psè! El destí...

Ara, des d'aquell dia, al taller, de no sé què amb què somnien les dones, en diuen «el destí».

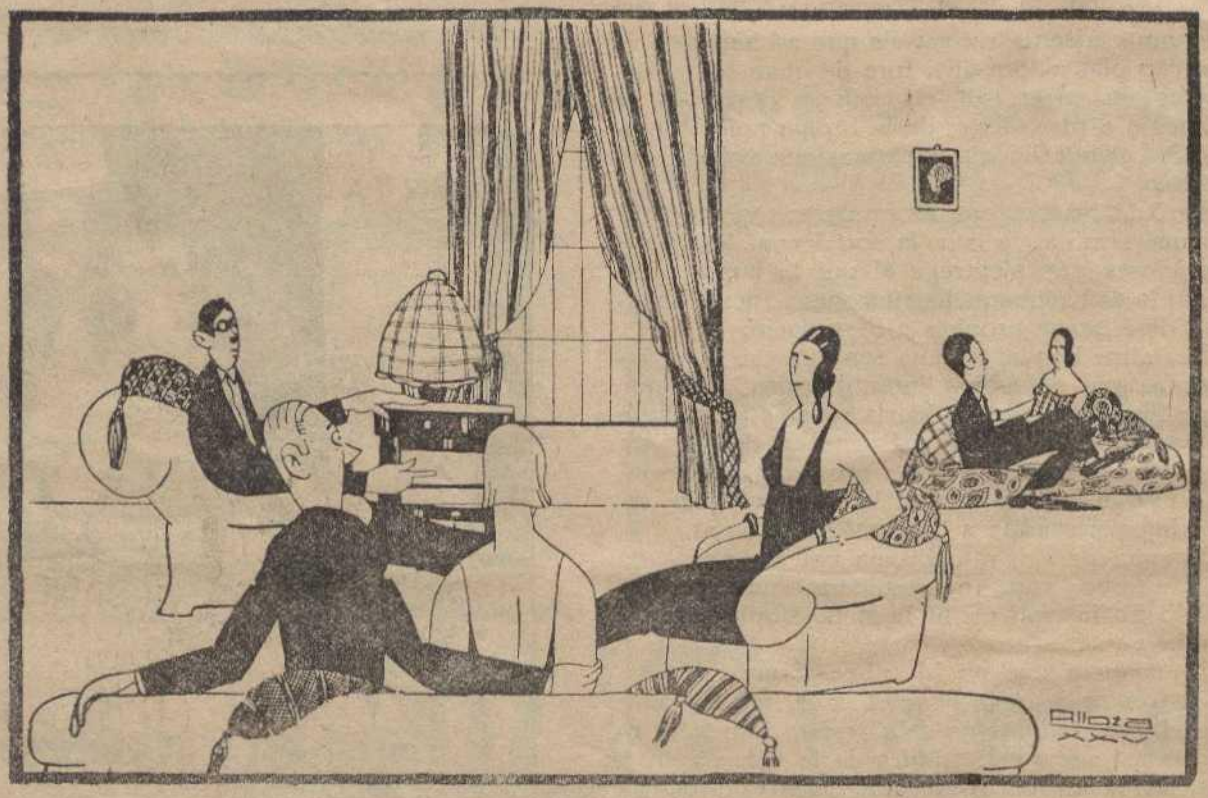
EXAMEN DE DOCTRINA

—Digues, maco: Adam era feliç en el Paraís?

—Sí, senyor.

—I quina desgràcia va tenir?

—Déu li va donar una *compañera*...

—Jo, en amor sóc molt platònica.
—Platònica? No ho hauríem dit mai!
—Sí. M'agraden tots els plats.

VUITS I NOUS

Els sordo-muts de Lió han format una societat de socors mutus, que ha celebrat sa assemblea general seguida d'un banquet.

I als postres hi varen haver brindis!

Varen *parlar* dotze oradors!

Allí sí que deuria donar gust fer de repòrter...

***

Copiem d'un diari de Sant Sebastià:

«El diumenge passat, sis senyors es reuniren en cert lloc de la veïna vila de Renteria. I per a entretenir-se un xic i matar les penes que aquest món de mones proporciona, es ficaren a l'estómac el següent:

»Dos caps de porc.

»Divuit peus de ídem.

»Deu butifarres «de tamany natural».

»Deu *celemines* de mongetes.

»Dos quilos de *torrijas*.

»Cinquanta litres de sidra.

»Un barril de cervesa.»

Res: una misèria en aquests temps de vida cara.

Aquests sis senyors mereixen un homenatge... i un banquet.

Però que no els donguin cap càrrec públic.

Si mengessin del pressupost, serien la ruïna del país.

***

Una senyoreta de Blumenbach-Strany, poblet de mala mort, situat no gaire lluny de Praga, acaba de contraure matrimoni amb un milionari americà en circumstàncies de *Repertorio Miguel*.

La xicota tenia grosses ganes de casar-se, però cap xicot del poble li feia peça. Ella sí, que publica un anunci en un diari de Nova York. Passaren unes setmanes i rebé una sola resposta.

Però era una i bona. El fulano que venia bé amb el casori, va dir que era molt ric i li va enviar un retrat i mil dòlars per a despeses.

Arribada la diada de la boda, el promès es presentà. Oh desillusió! Tenia 60 anys i era pare de sis criatures, que ja no ho eren. El retrat que va enviar era el seu de vint anys enrera!

Epíleg: Vostès creuen que es va desfer el casori? Romansos. No els hem dit abans que el nuvi era milionari?

***

Un setmanari francès conta la següent anècdota:

Un marsellès visita Besançon acompanyat d'un habitant de la dita ciutat, tot satisfet de fer els honors de la mateixa.

—Miri—li diu de cop, designant una casa de modesta aparència:—En aquesta casa hi va nèixer Víctor Hugo.

—Com!—exclamà el marsellès, indignat.—En aquesta barracota! Si hagués nascut a Marsella, ja veuríeu quin palau més maco!

***

Ha arribat a les nostres xafarderes mans una gramàtica.

Aquesta gramàtica, que és com gairebé totes les gramàtiques, no tindria gran cosa de particular, si no fos que vol ésser «Mnemotècnica».

I a l'arribar aquí, sí que n'hi ha per llogar-hi cadires.

Fixin-se com se les arregla l'autor per a que la quitxalla aprengui els temps i «modos» dels verbs:

«*Todo hombre* presente, *es* imperfecto; *su* pasado *puede ser* perfecto, definido o indefinido; *su porvenir puede parecer* más que perfecto (*pluscuamperfecto*), *pero todo juicio* futuro *es* condi-

—Quan espera en Carlets per a casar-se amb tu?
—Diu que ho farà així que em posi bé.

cional *de su progreso, y* subjetivo (*subjuntivo*), *en relación a la rectitud de su carácter. Es, pues,* imperativo *comprenderlo, y por este hecho es* partícipe (*participio*) *en el perdón* infinito (*infinitivo*).»

El que la mainada aprengui amb aquest sistema, ens ho venem per un ral.

*
**

Era una franceseta de les que vingueren pels espectacles del malhaurat Fernando.

Admirada de tothom, amb tothom feia brometa, fins que un dia es va adonar de què la seva cintura s'eixamplava.

—Noie—li digué una amiga.—Tu has rebut!

I ella respongué, no poguent contenir sa indignació:

—*Ah! Si je connaissais le cochon qui a fait le coup!*

XERRAMEQUES D'ESTAR PER CASA

Doncs he acabat prenent-m'ho a la fresca. La meva dona no fila gaire prim. No vull dir que em faci el salt. Això, no. Però...

—Què diu, ara!...

—Pst! L'Evangeli, vet-ho aquí. Es trist per un home tenir-ho de confessar. Però tinc la

certesa que la meva dona me la fregeix espiritualment.

—Ditxós de vostè!

—Eh?

—Sí, senyor, sí; ditxós de vostè. La meva, al cel sia, [illegible]. I no ho feia per perjudicar-me, no, pobreta. Era com una malaltia. Tenia els dimonis ficats al cos.

—Vatua! Els dimonis rai!

—Els dimonis rai, diu?

—Clar, home! Pitjor és tenir-hi els cosins.

—Amb això té raó.

—I vostè quina actitud observava?

[illegible]

—Els fills priven de fer moltes coses.

—Moltes. La meva noia fins em priva de què compri tabac.

—Que potser la molesta el fum?

—Ca, home! Es que tot s'ho gasta amb pomades i quincalla i no em deixa quartos ni pel

tramvia. Ella i sa mare es passen el dia guaitant aparadors i comprant bestieses.

—Que és trist tenir de suportar aquestes humillacions.

—I tot per les conveniències socials.

—Menys mal, que avui dia això és el més corrent.

—Sí, era en altres temps que la gent ho considerava un *desdoro*.

EL TRUC DE MOSSÈN GARRIGÓ

Mossèn Garrigó es va quedar a dormir a cal senyor Bernat, el qual no va voler que de cap manera anés a la fonda.

—Miri—li va fer aquell: — l'única molèstia que tindrà és que en la mateixa cambra hi dorm en Bernadet...

—El nen?

—Sí. Però no passi cuidado. Dorm tota la nit d'un son, pobrissó. Té tres anys, però sembla que en tingui vuit. No el molestarà gens.

—Bé, bé...

Tot hauria anat com una seda si a mitja nit Mossèn Garrigó no s'hagués sentit els budells en ple règim soviètic. Es llevà, presurós, doncs la cosa apretava, i cercà aquell artefacte nocturn que en les alcoves hi fa tants serveis.

Horror! No n'hi havia. Se n'havien descuidat de posar-li. I la cosa no tenia espera. Què fer? Sortir a cercar el W. C.? Si desconeixia la casa i no sabia cap on queia! I, després, que no tindria temps!

De sobte tingué una pensada salvadora. Amb cuidado agafà al Bernadet—que dormia com una marmota—i el collocà en son propi llit, ocupant ell, per breus moments, el de l'infant.

Descansat, mossèn Garrigó anà a tornar la criatura al seu llit, satisfet de la seva astúcia, quan llençà una exclamació potser un xic poc irreverent.

L'infantó, aprofitant sa breu estada en el llit de mossèn Garrigó, havia fet exactament el mateix que aquest en el llit de l'infant.

I tenia raó el seu pare.

Tenia tres anys, però semblava que en tingués vuit!

LES CONFIDÈNCIES

En Roman era geperut, però cap dels seus amics li havia fet mai, per a no molestar-lo, allusió a son defecte físic. Un dia, un dels seus íntims, acompanyant-lo a casa, li digué:

—Escolta, Roman: tu ets un bon amic meu, oi?

—Està clar!

—Doncs, vull ferte una confidència. Es un secret que mai he dit a ningú.

—Digues.

—Que sóc casat i separat de la dona.

—Ah!

Després d'una pausa, en Roman digué:

—Mira, tu: cofidència per confidència. Jo també vaig a revelar-te quelcom que no he dit mai a ningú...

—Què és?

—Que sóc geperut!

I es quedà tan fresc.

—On vas, Cast?

—A fer quedar malament el nom.

EL MOSSO D'ESQUADRA

Era un ingenu en Tomàs, malgrat ésser mosso d'Esquadra.

Cert dia, prop de Collbató, en la carretera, es trobà amb un pobre captaire, camatallat, que avançava penosament en un carretonet amb rodes.

—On aneu, bon home?—li preguntà.

—A Monistrol, que hi ha mercat, a veure si es pesca alguna cosota.

—Us ve d'alguna desgràcia el no tenir cames?

—Ca! Servidor és un *fenómeno*.

—Com va això?

—Sí. Vaig venir al món tal com me veieu.

En Tomàs no pogué contenir una exclamació.

—Així, amb rodes i tot? Que era xòfer el vostre pare?

★★★

PENSAMENT

Els homes, davant d'una dona, són mansos com anyells, feres com tigres..., però sempre són bèsties.

REDACCIÓN
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 16 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELÉFONO
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENEMOS PINZO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I | Director: BUENDIA Y GASSOL | Núm. 1420

EL REGALO DE «EL DIA BETICO» A SUS LECTORES

Lema: «*Dominus vobiscus*».
VÁZQUEZ DE MELLA

Los que se piensan que EL DÍA BÉTICO es un diario de ñigui-ñogui, se hierran de medio a medio. Cuando nos rota—y desde que tenemos rotativa nos rota cada 2 por 3,—sabemos demostrar que no nos sonamos con media manga y que si los diarios de upa algún golpe hacen regalos, nosotros, para hacer el caca como cale, también nos sabemos rascar el bolsillo.

EL DÍA BÉTICO, que no tiene nada de rancio, a pesar de ser generoso (1), regala a sus lectores

UNA ESPATARRANTE CASA CON TODOS LOS ETS Y UTS

EL DÍA BÉTICO endiñará la casa a aquel de sus lectores *que sea bien bien feliz*. Los infelices no nos hacen patxoca.

Es bien bien feliz el que reune el pedo de condiciones siguientes:

1.º No habillarla de suegra.
2.º No tener morenas.
3.º Tener pañas a dojo.
4.º No ir al Coliseum.
5.º Fumarse de la virolla.
6.º Hacerse un panzón de reir con Rodríguez Codolá.
7.º No empiparse porque no comienza may aquello de la Plaza de Cataluña.
8.º No leer a Somniator.
9.º Ignorar lo que es el P. E. N. Club.
10. No pidolar nada por los 7 sueldos de no necesitar nada.

CÓMO ES LA CASA

La nuestra, pueden subir de pieses, es una casa de señores (2). Lo primero que hicimos fué buscar, con candelitas, un buen punto. Como ahora han plegado el juego si os place por fuerza, los puntos abundan.

La casa es de color de rosa, o sea, blanca (3), pero puede bien bien pasar como morada.

Su estilo es muy ligero: es más bien un estilete. No es *barroca*, como creía nuestro director por la circunstancia empipadora de haber en uno de sus bajos (4) un bar que se dice «Bar Roca».

Como casa, es una obra maestra. ¡Con decir que ha sido engiponada por un maestro de casas!

En los bajos hay un garage (5) en el que caben 20 autos. Si son judiciales, caben 200,000.

El hall es espacioso y limpio que se puede lamer. Cinco criados y cinco raspas se pasan allí dos horas cada día fregando el hall.

El piso principal es de aquello de mico. ¡Oh piso elegante! ¡Oh piso magnífico! ¡Oh piso ebúrneo! (6).

Hay también un espatarrante ascensor (7).

Sobres la cocina podríamos garlar de aquello más. Hay seis picas, y banderillas en las chimeneas (8). Como no hay aún batería de cocina, en la puerta han encolomado un letrero que dice: «Decid «hola» a la raspa». Así el que arriba ya ve *que hay c'acer-ola*.

Los vasos son de madera. A los señores les gusta hacer el mec pidiendo un vaso de madera, y luego, así no se rompen—los vasos, ¿eh?,—pues se ha muerto un estercolero de gente de la rotura de un vaso.

Hay un cajón para el té blanco; otro para el té negro y otro para el te-léfono. Hay grifos para agua helada, agua tibia, agua caliente y agua ardiente. La despensa facilita toda clase de casorios, pues es despensa eclesiástica.

La cocina ha costado seis mil nabos, y eso que es «cocina económica».

En todas las puertas hay cerraduras. Antes, no las había pas, pero entre fámulos y fámulas se armaba cada mandanga, que se vió que «faltaban serraduras» (9).

Arriba, hay golfas. Una casa de golfas no se encuentra así como así. Para llegar a ellas, hay que subir una escalita. Es el único sitio donde hay baranda.

El portero es de upa. ¡Con decirles que ha sido portero del «Nottingham»!

Hay sala de piano, sala de lectura, sala de baños pedestres y sala de Tarrasa. Los gabinetes son hasta allí. Los proyectó Sánchez Guerra, que era un triunfo en esto de formar gabinete.

El comedor—que no es senador porque ahora están dibolidos — tiene tenedores para sopa de la casa Marcos Khnzthl. Ahora, ya se sabe, que los tenedores de Marcos están a la sopa.

Hay ¡un baño entero! Nada de 1/4 de baño.

En fin: el summum del descuajen...

CONDICIONES

Daremos la casa, sin que tenga que puginar una pafia, a aquel de nuestros lectores, hombre, mujer o hermafrodita, que sea bien bien feliz. Que repase las condiciones y adelante las haches.

Si son muchos los aspirantes, nos los rifaremos. Pero, al tanto. Es indispensable («indispensable», que dicen en Francia) que se nos envíe, lleno como cale, el boletín que publicamos adjunto, pues, sin eso, harán salado.

¡Ah! Y que tengan bien bien presente que la condición 10 de todo hombre feliz, dice que «no se debe pidolar»...

Somos así, nosotros. Tenemos la mano horadada.

BOLETIN NUM.....

Yo . . . . . ,
declaro que soy feliz hasta el cabo de arriba, por lo que pido la casa, donde pienso vivir como a casa el suegro.

Rubricado . . . . . .

Fecha . . . . . .

AVISO

Rogamos a aquellos de nuestros suscriptores que estén al descubierto, que no sean Pablos, que se cubran, pues hace frío y pueden cojer una calipandria.

CORRESPONDENCIA

K. Milo.—No, señor. Las congojas no tienen nada que ver con las naturales del *Congo*.

S.—Es compatible que una mujer pública se vea privada algún golpe.

Espejillo.—Sí. Los Reyes Magos se parecen a los ojos humanos. Son tres y uno es negro.

Pablita.—No, por Dios. No alquile pas una cocinera que no sepa hacer tortillas.

Un chafardero.—No: usted bada. En Groenlandia nadie lleva barba. ¿No ve que hace un frío que pela?

R. R.—Puede estar seguro de que en la Argentina ni Dios conoce la pampa-lluga.

Pura, la de pe$eta. — ¡Ca, sombrero! Los kimonos no tienen nada que ver con los quí-micos.

Manco de Lepanto.—Yo, para escudo de la Sociedad de Mancos Literarios, pondría un mortero. Es una cosa que sólo tiene una mano.

Pepe.—¿Es usted colillero y no le resulta el oficio? Pues si no le ve la punta, pliegue.

---

(1) Este símil vinícola es de Buendía. No falla.

(2) Y si las que se quedan la casa son damas, será una casa de señoras. ¡Ves por donde!

(3) De rosa blanca.

(4) No nos referimos a los bajos del director.

(5) ¿En qué se parecen los garages a las fresas? Pues en que siempre están en «planta baja».

(6) Suponemos que Opisso (Ricardo) no creerá para que va por él.

(7) De este «censor» no hablamos, por «as» que sea.

(8) Vet aquí una cocina que parecerá una bandada de chinches. Una pica por aquí... otra pica por allí...

(9) No sabemos si es una errata o malevoleidad.

(10) By Special Appointment.

—El dia del teu debut, crec que vas armar molt soroll...
—Sí, noia. Hi va haver molt mullader.

GENT PRACTICA

La senyora Burton, de Nova York, el marit de la qual feia un viatge de negoci, per Europa, va rebre un dia, d'un fondista d'Amsterdam, el cablegrama següent:

«El seu espòs ha mort de repent en el W. C. Portava deu mil dòllars a la cartera. Què faig? Espero ordres.»

La resposta no es féu esperar gaire.

«Enviïn els deu mil dòllars, *if you please*, i tiri la cadena.»

Els americans són gent pràctica.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

La companyia del «Goya», que com ja vam dir sembla feta amb motllo, per lo ajustadeta, ens ha fet conèixer una obra d'en Pirandello, que és potser lo milloret que ha produït el famós fabricant d'extravagàncies.

Aqueixa obra es titula «Piénsalo bien...» i no és d'aquelles que fan rodar el cap. Més aviat fan bategar el cor, i ja se sap que el nostre públic, així que li toquen el flac, s'entrega com una nena de quinze anys.

El cas és que l'han ensopegada i que la gent no es cansa d'aplaudir als comediants de l'aristocràtic teatre de la Ronda.

Sortint del «Goya», un 29 ens porta al Paral·lel i allí topem amb en Rambal, que segueix fent lladres i *serenos* al «Còmic»; amb en Gorgé, que deu estar ple de pols de tanta «Carretera castellana» com té de cantar al «Nuevo»; amb «El Barato» de l'art líric, que és el «Victòria», on per quinze centimets donen *vermouth con salchichón* i una sarsuela, i amb l'«Espanyol», que per no variar és l'amo d'una parròquia incansable partidaria de t... i riure. Ara darrerament els han donat pel gust amb un vodevil titulat «El cinturó de castedat», que acredita una vegada més de barrilaires a en Santpere, Alfonso, Bergés, Tormo i demés companyia.

Tornem cap al centre i ens deturem a «Eldorado» per aplaudir a la violinista i cançonera—en el bon sentit de la paraula—Angelina d'Artés, que ens va deixar més satisfets que un sopar de quatre naps.

I com que ja érem allí, sense sopar—perquè com a bons *corridos* sopem a les tres de la matinada—ens vam ficar al «Barcelona» per aplaudir a la companyia «Oliver-Cobeña», que és de les més ben conjuntades que han passat per aquella casa.

Vam veure «El vuelo», d'en Nicodemi, i nosaltres, que mal ens està el dir-ho, som menfotistes, ens vam emocionar. Vam sortir maleint-nos els ossos.

L'HOME DE LA CONCHA

—Quina ocupació tenia el seu malaurat marit?
—Era inventor d'un aparell salvavides.
—I de què va morir?
—D'ofec.

★★★

FUTBOL

U. E. DE SANS, 1 — ESPAÑOL, 1
BARCELONA, 3 — EUROPA, 1
SABADELL, 5 — GRACIA, 2
MARTINENC — TERRASSA

Hi ha coses tan grosses, que penjades semblen bosses. Això ho diem ingènuament, referint-nos a l'empat entre el «Sans» i l'«Español». Els maliciosos, que sempre hi veuen més enllà del nas, segurament ja creien que anàvem a desbarrar ressuscitant altres temps venturosos. No, senyors. D'ençà que en aquesta casa la moralitat hi ha entrat, els redactors ens hem tornat austers fins a l'extrem que si un dia el sastre no ens fes bragueta a les calces, no la trobaríem a faltar. A un «pakitesc» li anomena un parell de fruites amb doble sentit i resta seriós sense donar-hi importància.

Dèiem que hi ha coses tan grosses, que penjades semblen bosses, perquè un equip com el del «Sans», que davant del «Barcelona» no va saber treure les energies, el diumenge, davant de l'«Español», va posar càtedra d'estratègia, de tàctica i d'estètica, fent tremolar al rei dels porters i posant-lo en perill més de quatre vegades. Davant de la porta d'en Zamora les situacions compromeses foren innombrables, però com que la majoria de les vegades el peu no obeeix el cap, la bimba, a dos dits del llombrigo d'en Zamora, anava a parar als núvols amb aquella alegria.

Després del resultat del camp de Les Corts, hem de reconèixer que és més «pepa» l'«Europa» que el «Barça», lo qual és dir molt. Perquè ésser més «pepa» que el «Barça» és ésser la màxima quantitat de «pepa» possible.

El pobre «Gràcia» es veu que no coneixia el panyo... de «Sabadell». Cinc gols són uns quants gols. Ens imaginem els tràfecs que deurien tenir per transportar el cabasset cap a Barcelona, i els compadim.

★★★

MUSIC-HALLS

Avui li voldríem retre un homenatge a un dels tipus base i fonament de la vida alegre, tot i essent dels que els empresaris es cuiden menys quan fan els seus càlculs i sobretot quan fan la *nòmina*; avui li volem retre *pleitesia* a la papallona, a la simpàtica papallona, a la sofrida papallona que sap trassegar impassible vint-i-cinc

cafès amb llet, al costat d'un senyor vell que li diu tendreses i té asma, o incrustada en l'aixella d'un jove que, com si volgués amagar-la, l'apreta, la rosega i l'aixafa sense que la pobreta digui ni *pio*, com no sigui per a demanar un altre cafè amb llet.

Seria injustícia no voler reconèixer l'heroisme i l'abnegació d'aquestes filles d'Eva, ja tipes de poma, que no obstant riuen, enraonen i s'engresquen al costat del mascle que els diu meitat ximpleries i meitat animalades, mentre dactilarment està prenent tot un curs d'anatomia, com si mai s'hi haguessin trobat. Tot lo més, i quan ja agafen un xic de confiança, us conten un dia la seva història, trista, romàntica i monòtona, perquè sempre és la mateixa, de dones enganyades, totes de molt bona famflia, que un dia entregaren el seu cor (?) a l'estimat, sense tenir la precaució de demanar-li el rebut; us conten això, ploren una mica, si ho permet el *rimel*, i us demanen quaranta cinc cèntims o el mocador; voleu proves de confiança més enciseres?... Totes tenen nom bonic, totes es consideren diferents de les altres i totes acaben fent-vos escurçar l'armilla *entre un tango y el champagne* amb aquella alegria.

Vet aquí, doncs, per què hem cregut que devíem cridar l'atenció de vostès sobre el tipus de la *papallona*, injustament preterida i digna d'altra sort, [illegible] nal, [illegible] els [illegible]s mereix[illegible]s. Perxò nosaltres cridem: «Papallones, no desmaieu en la competència; amunt i crits!!»

Bueno, i dit això, no ens queda espai més que per recomanar a tots vostès «La Mujer Chic», que fan a l'«Edèn Concert», i el «Tu perds la Boule», del «Teatre Novetats», que és una fantasia ultrapirenaica d'allò més bonica i ben representada per la companyia Viterbo, del teatre parisenc de «La Cigale» (ves quin nom per posar a un teatre; apa, pornogràfics!...)

I prou.

JUANITU

* * *

O CINIQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

En aquest món està vist que no hi ha res ferm, res inalterable, res fixo; nosaltres, per exemple, havíem estudiat una mica de química (volent saber la composició de la xocolata que ens donava la dispesera) i sempre havíem llegit que l'àcid carbònic és un gas bastant complacient, utilitzable per a la fabricació de la democràtica gaseosa, com també per a la del clàssic sifó; un gas domèstic, vaja. Doncs bé, la setmana passada vam veure al «Pathé» una comèdia cínica de la casa «Gaumont» i en ella l'intent de suïcidi de la protagonista, que es vol «beure» una ampolleta d'àcid carbònic líquid; com que la liquescència d'aquest àcid sols s'aconsegueix amb una pressió enorme i a 0° de temperatura, i tampoc no és de suposar que la *interfecta* volgués morir encostipada, el susdit intent de suïcidi representa que ni aquella senyoreta ni els que han fet la pellícula saben el que és química, o bé s'ha de pendre com una sàtira contra els fabricants de begudes carbòniques. En els dos casos, no ens negaran que el *lapsus* val la pena de fer-ne esment, i amb això es diferencia de lo demés de la cinta, que és una modesta ximpleria.

Després, i en el mateix «Pathé», vam veure «Ricardo corazón de león», segona part del cèlebre «Robín de los Bosques», i encara que amb menys pretensions, molt més acceptable sense les pantomimes d'en Douglas: la figura de Ricard I d'Anglaterra, no està malament, millor dit, estaria bé si a estones no s'hi veiessin esquitxos d'*americanada*, com és quan posen al rei fent el *burro* amb els soldats en calçotets i samarreta, a l'estil ianqui d'ara; també aquell ermità contínuament posat al sol en una pedra, es presta un xic a la ironia. Fora d'aquests petits detalls, trobem bastant com cal la reproducció del segle XII i tot el demés de la cinta.

En el «Kursaal» segueix «El jorobado de Nuestra Señora de París» esgotant el taquillatge i fent les delícies de la concurrència; fins a les nenes que van a cine a xerrar amb el promès, els interessa tant, que ja es parla d'un grapat d'idilis fets malbé per en Lon Chaney; dilluns estrenaren la segona jornada d'«El jorobado», que encara no hem vist, perquè no ens venia bé fer cua mitja hora per a agafar l'entrada; demà, amb una mica d'influència, potser n'aconseguirem una, i direm quelcom la setmana que ve.

Apa, *buenas*!

L'ALTRE

* * *

EL REGAL DE REIS

En Sibecas era fill de Vic, i per malaltia de son pare vingué a Barcelona per a qüestions del seu negoci de llonganisses, que mantenien amb aquella alegria.

Durant la seva estada en la ciutat [illegible], en Sibecas conegué a una xicota que es deia Trini, que vivia amb sa mare vídua, i malgrat els consells que li havien fet, el minyó es capficà amb la mossa i volgué casar-s'hi.

—Firma «Una vaina»...
—Deu voler dir una «veïna»... No pensis malament...

La família Sibecas prengué informes de la noia, i aquests no deurien ésser gaire favorables, quan en Sibecas, pare, aconsellà al seu fill que desistís dels seus intents maritals.

—Mira que aquesta noia no et convé—li deia el vell.—Que no és una xicota conforme, que si això, que si allò!...

Però en Sibecas fill s'havia entossudit.

—Són males volences, això, pare. La Trini és una bona xicota. Figura't que fins té un oncle capellà que cada dia va a casa i aconsella a la mare.

En fi, com que en Sibecas era major d'edat, es casà amb la Trini.

***

Era la nit dels Reis, i en Sibecas, que feia pocs mesos que havia pres estat, volgué obsequiar a la seva muller.

La situació econòmica d'aquells dies no li permetia esmerçar més que vint-i-cinc pessetes en l'obsequi, però creient que les vint-i-cinc «endoles», ben administrades, podien fer el seu efecte, començà a recórrer les botigues de la ciutat, a la recerca del regal de Reis.

Però no trobà res que li fes el pes, i en Sibecas arribà a l'hora de sopar a casa seva, contrariat i amb les mans buides...

L'endemà es despertà, i el primer que se li acudí al cervell sigué el record de la diada, amb la consegüent recança per la manca d'atenció amb la Trini.

Desvetllà a la muller, [illegible] i mentre la Trini es quedà adormida altra vegada, en Sibecas es vestí.

—Redéu!—anava pensant el xicot mentre es posava les botines.—Som als Reis i no he fet cap obsequi a la dona!

Quan ja estava vestit es decidí, i tot fent el que deia anuncià a la Trini, que se l'escoltava amb els ulls aclucats i mig adormida:

—Mira, Trini: et deixo cinc duros al calaix de la tauleta de nit, sents?, perquè te'n compris el que vulguis... T'està bé?

I la [illegible]

A en Sibecas el regal li tornà a la boca.

—Ara, sobretot, no t'ho gastis amb *cocottes*, eh?

UNA DONA LLEUGERA

CARMETA!—va dir la senyora Tuies a sa raspa.—Vostè no fa per casa nostre.

—I per què, si es pot saber?

—Perquè dóna molt de parlar pel veïnat, i a mi això no m'agrada. Que si amb el taverner daixonses, que si amb el forner dallonses... Res: que vostè és una dona massa lleugera...

—Lleugera, jo!—respongué la Carmeta, indignada.

I dirigint-se al senyor Narcís, que prudentment apartat escoltava la conversa, digué:

—Digui, senyoret, digui si sóc lleugera!

—Veurà... jo...

—Força que va suar aquella nit que va voler portar-me al llit a pes de braços!

TOT S'EXPLICA

EN una reunió es parla de l'especial situació en què es troba la senyora Agneta, que està esperant quelcom de París i el seu marit fa dos anys que és a Amèrica. Però els que en parlaven no paraven esment en què es trobava present la Paulina, la filla de la senyora Agneta, la qual intervingué en la conversa.

—Bé: què volen dir amb això?

—Res, noia. Que trobem molt estrany que vagis a tenir un germanet fent dos anys que el teu papà és fora!

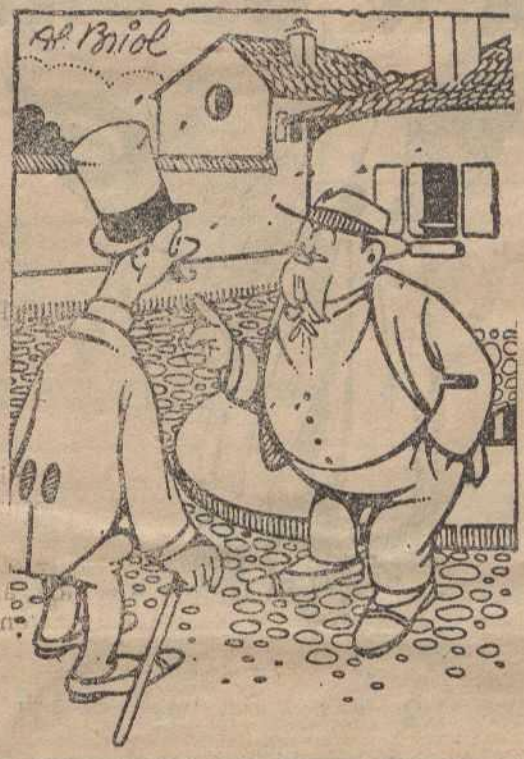
—I què? Que no saben que ens escriu a cada correu?

L'HUMOR ESTRANGER

—Desgraciat! Has servit morfina en lloc de quinina!
—Es horrorós!
—Ja ho crec! Es tres vegades més cara!

(De *Pêle-Mêle.*)

—La meva raspa és molt discreta. No obre mai una porta que no miri pel forat del pany si pot obrir-la...

(De *Le Journal Amusant.*)

★★★

NO T'AMOINIS

—T'escriuré sens falta, amiga meva.
—Sens falta? No t'amoinis. Escriu com sempre!

(De *Le Rire.*)

—He guanyat cent francs en la carrera d'ahir.
—Abans o després?

(De *Le Regiment*)

L'ENDEMÀ DE BODES

—I era verge?
—Així... així...

(De *Le Rire.*)

—Es pot passar?
—Esperi's! Que no ho veu que vaig vestida?

ELS NEGOCIS REBENTATS

NINGÚ està content amb el que té ni amb el que fa.

Dos fabricants, de sabó i farines, respectivament, discutien a l'entorn d'una taula de cafè els inconvenients i avantatges de llurs negocis.

—Desenganyi's—feia el segon:—amb el sabó hi poden barrejar moltes porqueries...

—I ca!

—Sí, home, sí. Quan més brut és, el negoci és més net...

—Això vosaltres, que poseu serradures a la farina.

—Romanços!

—Pensi que jo he arribat a vendre un quintà de sabó, guanyant-hi un ral.

—Sí, ja és rebentat, ja; però pitjor he arribat jo.

—Pitjor?

—Hi ha hagut temporades que solament he treballat [illegible]

—Ah!

LA BELLA VIATGERA

EN Joanet, en el tren, anant a Reus, va tenir la sort d'ésser company de viatge d'una xicota... d'aquelles de fer fer la figuereta!

Ben plantada, grassona, morena, de formes exuberants i ulls d'odalisca, sa sola presència era suficient per a que en Joanet, nerviós, inquiet, no pogués treure's del magí els mals pensaments que hi ballaven.

Tan insistentment se la mirava, que a la fi, ella, molestada, se'n va adonar i li va dir:

—Escolti, jove: per què em mira tant, si es pot saber?

—Ai, ai! Perquè m'agrada.

—I ara! Que es creu que sóc per vendre?

En Joanet, fent un sospir, exclamà:

—Es que... jo, amb què es llogués, en tindria prou!

*** Copiem de *La Región*, d'Oviedo, la següent nova:

«UNA OBSERVACIÓN.—EL DEPORTE EVITA LA BEBIDA

»*Dicen de Constantinopla que la Sociedad «La Media Luna Verde», creada con objeto de combatir el alcoholismo en Turquía, ha practicado una curiosa información entre las damas turcas, resultando de ella que la afición a los licores espirituosos crece entre las más jóvenes de estas damas, porque creen que ello es una prueba de civilización y de que han abandonado prejuicios religiosos.*»

Bé, i el *deporte* què?, diran vostès.

Era per despistar.

*** Ens demanen padrinetes de guerra els soldats Secundí Colmenares, Argimir Díez, Teodor Gallego, Manel Fernàndez, Ernest Ruíz, Gaietà Seoane, Sebastià Chocano, sanitaris de l'Hospital Central de Larache.

Els recomanem a les nostres simpàtiques llegidores.

*** D'un cartell teatral de Saragossa:

«Teatro-Circo.—Ultima función a petición del público, para hoy...»

D'això se'n diu sinceritat.

*** Un amic de París ens envia el següent rètol, copiat d'una fonda de Poissy:

«On reçoit des pensionnaires. Huitres et escargots.»

Es veu que el badar és universal.

Paiet.—Ni que ens ho demani la seva dona en «deshabillé».

Roc.—Si no fos tan suat, l'estil està força bé. Quan no és per un sis, és per un tres...

Manel P.—Ens ho mirarem...

Sant Taujà.—Ara li fan el mànec.

Pet de Frare.—Vol dir que no són fantasies orientals?

Pep de la Cisca.—Es més lleig que un pecat de frare!

Lluquet.—No fa pels nostres gustos, jove.

Rei del Cartró.—Si S. M. no s'ho té de pendre malament, l'hi tirarem al cove.

Xato Avorrit.—Que vostè estigui avorrit, *santo y bueno*; però que vulgui avorrir als llegidors, no hi ha dret!

Les tres filles de l'Elena.—Encantats, *prendas*. El conte que ens envien és de lo més caio que ha anat a parar a les nostres pecadores mans. I mirin que n'havem arribat a remenar de contes de dones!

Aníbal.—Posi's tranquil, que ha ensopegat la drecera.

Canet.—Home! Vostè sí que ens ha tocat la cama del mal!

Un de l'«antiguo régimen».—No en parlem? Està dit. No en parlem.

Un de Lloret.—La xafarderia va força a l'hora. Veurà la llum, com una reira de bet.

Pilar Prim.—Al tanto, nena, que per molt menys n'hi ha a l'«estaro».

X. X.—Res: com si no ho haguéssim rebut.

ORQUESTRINA JAZZ-BA...
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

TALLERS GRÀFICS COSTA: COMTE DE L'ASALTO, 45

TABLETES MARK (PURGOL
CUREN: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina Les inflamacions y totes les malalties de l'orina
De venda en les Farmàcies i Centres d'especifics. 3 pessetes capsa

SEÑORAS: EL FLUJO Y ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY.
USARLAS POR HIGIENE Y PARA EVITAR CONTAGIOS

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS de la SANGRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de
LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. :: :: :: :: :: ::

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PESETAS CAJA. :: :: :: :: :: :: ::

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PESETAS FRASCO. :: :: :: :: :: :: ::

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

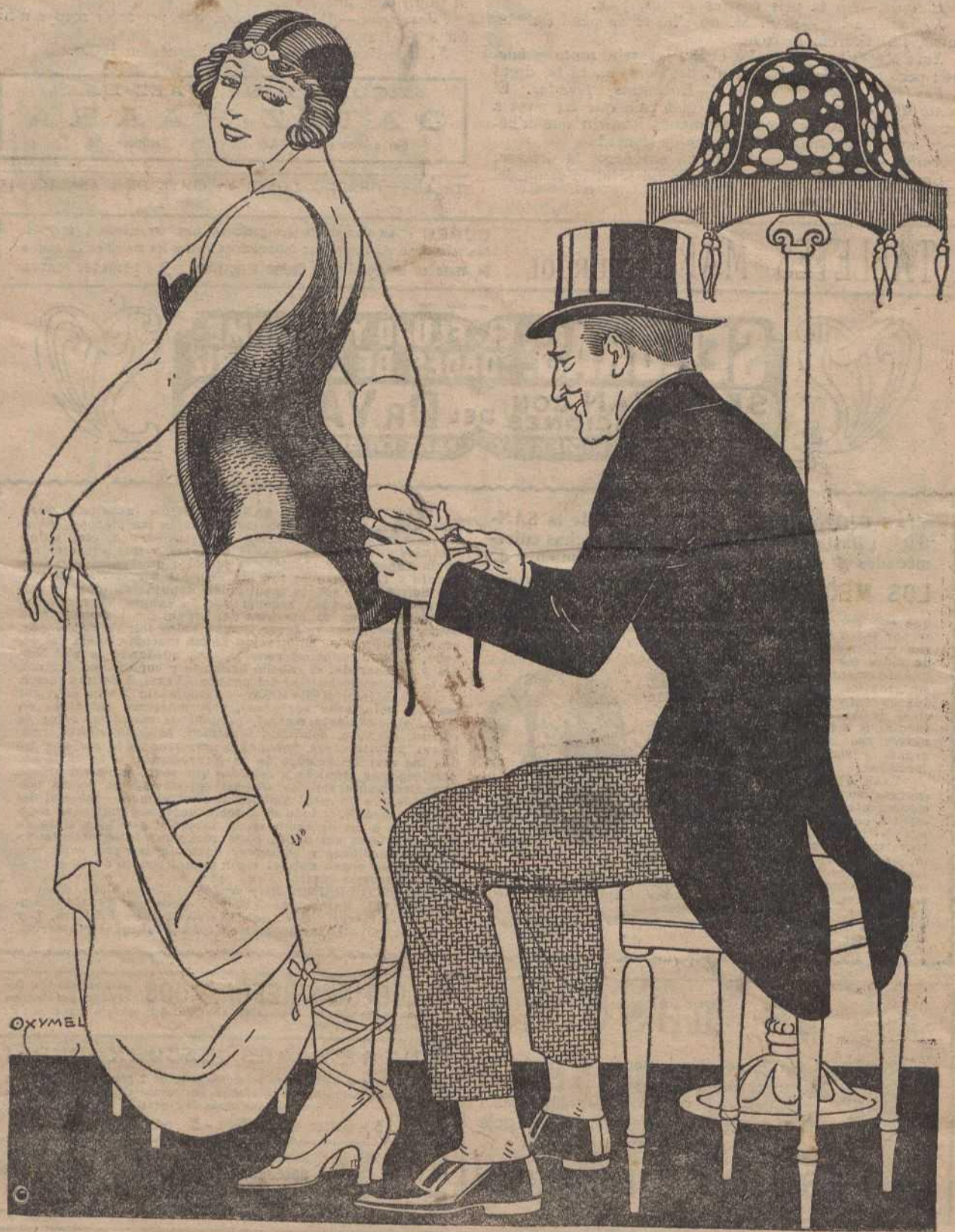
LA MASCOTA
Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Probeu-les i us convencereu. — Mata cabres en pols 50 cèntims capsa
San Ramón, 1 - BARCELONA

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo
La ruina de los pastores: Matacabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P.
LA MUNDIAL, Espalter, 6.

¡GUERRA ALS ESCORXADORS!
es maten els remats de cabres pel modic preu de 2 pts. amb la "Lotión Ladil", l'únic que no taca, ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que abans de l'invasió
5 - Carrer de la Unió - 5 :-: Farmacia

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURETO CABALLERO RONYA
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 i Centres d'Especifics

Mata - Cabres HOLM
en forma liquida
Molt ràpid, molt còmode. No embrut ni taca. Ningú s'adona del seu ús. — Preu: 1'50 pessetes flascó.
Venda: Farmàcies i Centres d'especifics. Dipòsits: Alegria, 14 i Princesa, 38, farmàcies

—Tinc de fer sis quadros plàstics a la Revista.
—I perquè facis els quadros, et vaig treure d'allà on eres?